

Personer, vilde det være en uafviselig Nødvendighed, at der maatte træffes særegne Kontrolforanstaltninger, som navnlig kunde gjøre det muligt i Tide at blive opmærksom paa saadanne Fæer for det hele Samfund, som let kunde udvikle sig af sliq uautoriseret Lægevirksomhed. Deraf fulgte ogsaa, at, naar jeg skulde sætte denne Sag yderligere til Forhandling, var der anvist mig den Bei, ad hvilken jeg naturlig maatte gaa, den nemlig som jeg havde angivet ved mine Udtalelser i denne Sag. Paa samme Tid, som jeg udrykkelig tog den Forvaring, at jeg ikke kunde eller vilde love at fremme Sagen i den næstfølgende Samling, paa samme Tid var det dog naturligt, at jeg maatte føle mig opfordret til i den Henseende at gjøre mit Bedste. Naar jeg nu skulde fremme Sagen, kunde der ganske vist være Spørgsmaal om at gaa en af to Veie. Enten kunde jeg møde for Rigsdagen og sige: Jeg har atter og atter overveiet Sagen, men jeg er kommen til samme Resultat, hvortil jeg var kommen tidligere, jeg mener, at det er bedst ikke at gjøre videre end blot give saadanne supplerende eller modificerende Bestemmelser, som findes i Lovforslagets § 1. Det var den ene Bei. Jeg har imidlertid den Tro, at, hvis jeg var gaaet den Bei, vilde man paa Forhaand have mødt et saadant Forslag med nogen Mistanke om, at der dog ikke fra Justitsministerens Side virkelig var gjort et alvorligt Forsøg paa at løse Opgaven, som den var stillet ham af begge Rigsdagens Afdelinger; jeg har den Tro, at man i saa Tilfælde vilde have sagt: Ja, der kom, hvad vi kunde vente af en Minister, som paa Forhaand har erklæret, at der ikke burde gjøres Noget. Naar han nu kommer og siger, at han paany har overveiet Sagen og har fundet, at der ikke kunde gjøres noget Mere, tør vi jo ikke sige, at det ikke er sandt, men vi nære dog nogen Tvivl om, hvor alvorlige hans Bestrebelse for at finde en videregaaende Løsning have været. Det forekommer mig, at der derfor næsten ikke var nogen anden Bei for Justitsministeren at gaa end at gjøre et alvorligt Forsøg paa en mere gennemgribende Ordning. Jeg har udtalt i de trykte Motiver, som ledsage Lovforslaget og ved Lovforslagets Forelæggelse her for det meget ærede Landssting, at, ligesom jeg kun gif til et saadant Forsøg med en vis Tvivl om, hvorvidt det maatte lykkes at løse Opgaven paa en ogsaa mig selv tilfredsstillende Maade, saaledes forudsaa jeg, at Forholdet kunde komme til at stille sig saaledes, at netop dette, at man paa en Maade nøbdes til under Sagens fornyede Overveielse at trænge dybere ind i de forskellige praktiske Spørgsmaal, der kunde frembyde sig, netop kunde fremkalde det Resultat, at man til Slutning kom til at erkjende, at Opgaven var, om ikke uløselig, saa dog saa vanskelig at løse, at man besluttede fremdeles at lade den ligge uløst hen indtil videre. Det var ganske vist ikke nogen videre tiltalende Udfigt

for den, der skulde gjøre dette Forsøg, men ikke desto mindre gjorde jeg det. At jeg ikke gjorde mig nogen Illusion med Hensyn til dette Forsøgs Sjaebne, vil fremgaa af de Udtalelser, hvormed jeg ledsagede Lovforslagets Forelæggelse. Jeg haaber, at den ærede Formand ikke har Noget imod, at jeg kalder denne Udtalelse tilbage i Erindringen. Jeg sluttede mine Udtalelser saaledes:

„Skulde man ved nærmere Overveielse af denne Sag, hvis Vanskelighed har været aabenbar for Justitsministeren, komme til det Resultat, at dette hele System vanskeligt vil lade sig gennemføre, og skulde man fremdeles som en yderligere Konsekvens deraf komme til at opgive den største Del af Lovforslagets Indhold og indskrænke sig til de to første Paragrafer, om hvilke jeg antager, at Alle vilde være enige, og som ogsaa det kongelige Sundhedskollegium har skjønt sit udelte Bifald, da vilde det være et Resultat, som Justitsministeren for sit Vedkommende meget vel kunde forsone sig med.“

Naar jeg har forelagt Rigsdagen et Lovforslag, som gaar ud paa en videre og mere gennemgribende Ordning, beder jeg imidlertid Thinget at være overbevist om, at jeg ogsaa har gjort det med en alvorlig Følelse af, at en saadan Ordning overhovedet vilde være forsvarlig. Jeg vilde ikke kunne have betrukket mig til at forelægge et Lovforslag for at imødekomme Ønsker af Rigsdagen, end ikke af Rigsdagens tvende Afdelinger, naar Lovforslaget stred mod min Overbevisning om, hvad der overhovedet var tilstedeligt og forsvarligt. Jeg har altsaa den Tro, at et saadant Forsøg som det, jeg har foreslaact, vil kunne fortjene nogen nærmere Overveielse, jeg har den Tro, at man væsentlig paa Grundlag af et saadant Forslag vilde kunne gennemføre en Ordning, som vilde kunne lade sig forsvare. Jeg kan, som det fremgaa af, hvad jeg har tilsædt mig at udtale, og af de tidligere Udtalelser, hvortil jeg har tilladt mig at henvisse, fuldkommen rolig overlade til det høie Landssting, efter at der paany har været Leilighed til at overveie det Forslag til en friere Afgang for Lægevirksomhed, som jeg har tilladt mig at fremlægge, hvorvidt det ærede Thing til Syvende og Sidst vil komme til det Resultat, at følge det ærede Udvalg eller i saa Henseende at følge Justitsministeren. Men medens jeg forsaavidt med Rolighed kan finde mig i den forestaaende Afstemning, anser jeg det dog for at være naturligt, efter hvad jeg nylig hentydede til, at gjøre et Par Bemærkninger om de Udtalelser, der indeholdes i Udvalgets Betænkning med Hensyn til de omhandlede §§ 3—9. Det forekommer mig nemlig, at det ærede Udvalg noget ensidig har set paa de Mangler, der kunde være ved den praktiske Ordning, der er bragt i Forslag, og ikke ret har villet erkjende de efter min Formening ikke uvæsentlige Sikkerhedsforanstaltninger, som indeholdes i det i Forslag bragte